

гата опашка. Лиса се дръпна уплашена, и опашката остана въ устата на Мурджа. Той се залиса около нея, а Лиса съ пуюка на гърба се мушна въ гжсталака и право въ дупката. Хвърли пуюка и заплака:

— Ахъ! опашката, опашчицата ми, милата ми опашчица!

— Какво ѝ стана, — рече Гаргуша и скочи сънлива отъ едно клонче, на което бѣ задрѣмала.

— Откъсна я Мурджо, — проплака Лиса.

— Откъсна ли я! Ахъ, тоя непрокопсаникъ! Не бой се, Лисо! Ела да си похапнемъ, пъкъ азъ утре ще ти донеса опашката!

— Че какъ ще я вземешъ?

— То е моя работа!

Лиса се успокои и дветѣ като хапнаха хубавичко отъ тлѣстия пуюкъ, настаниха се: Лиса въ дупката на меко, Гаргуша въ клонка и сладко заспаха.

На заранѣта рано-рано Гаргуша довтаса на кривата круша.

— Га, га, гаа! Добро утро Мурджо!

— О-хооо! добро утро, Гаргушо! — отвърна Мурджо и навири муцуна.

— Отсърди ли ми се?

— Та азъ никога не съмъ ти се сърдила, — захитрувала Гаргуша,

— Слѣзъ долу! Днесъ има много ядене да падне! Дворѣтъ е пълненъ съ лешъ.

— Какво има, — запреструва се Гаргуша.

— Какво ли? Нощесъ Лисана издуши всичкитѣ кокошки на баба Пѣйовица!

— Тѣй ли? Гледай, какво нещастие! Горката баба Пѣйовица!

— Ами това, предъ краката ти, какво е?

— Опашката на Лиса! Азъ щѣхъ жива да я лапна, ама, хайде, рекохъ, отъ мене да мине! Та отхапахъ само опашката ѝ!

— Ами какво ще правишъ съ нея?

— Ей тѣй, ще си поиграя съ нея изъ двора, па после ще я дамъ на баба Пѣйовица да си я сложи около шията, като кокона!

— Хо, хо, хооо! Мурджо, Мурджо, какъвъ си, — развесели ме, за-киска се Гаргуша. — Ами, баба Пѣйовица кжде е сега, какво прави?

— Ей я, хеее, тамъ задъ стобора, кжде се шура и оплаква кокошкитѣ!

— Кжде бе, Мурджо? Не я виждамъ, — запреструва се Гаргуша.

— Хммм! ти си, ужъ, на високо!

И Мурджо стана, прекрачи нѣколко крачки къмъ стобора, за да покаже на Гаргуша, кжде е баба Пѣйовица. Въ това време Гаргуша като стрела полетѣ отъ крушата, спустина се долу, грабна опашката ѝ, хопъ, право на крушата.

— Видѣ ли я, Гаргушо? Ей я, хеее, кжде се шура!

Гаргуша сложи опашката между клонитѣ и отвърна съ смѣхъ:

— Видѣхъ я, видѣхъ я, Мурджо!

Азъ и по-рано съмъ ти казвала, че си много глупавичкъ, но само пуснитѣ ти зѣби сж страшни!

— Ахъ ти, Гаргушо, ахъ ти,